

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) P. E.**, , **b) P. A.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2013, č.j. OAM-233/ZA-ZA14-ZA08-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) se včas podanou žalobou jménem svým a svého nezletilého syna [žalobce b)] domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla společně se svým nezl. synem zkrácena na svých právech. Má za to, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť v průběhu správního řízení uvedla, že se v případě návratu obává pronásledování ze strany vojáků z důvodu jejího smíšeného manželství s občanem Ázerbájdžánu, s nímž má nezl. syna A. a s nímž žila ve společné domácnosti do roku 2005. Žalovaný se dle jejího názoru měl důkladně zabývat touto situací a postavením smíšených manželství v Arménii, což žalovaný, i přes uváděné zprávy neučinil.

Nepostupoval tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důvodech skutkových odkázala na skutečnosti, které uvedla před správním orgánem. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby, doručeném soudu dne 1.11.2013, v němž chybí podpis žalobkyně a datum jejího sepsání, uvedla, že její tvrzení jsou od počátku zcela konzistentní. Opakovaně správní orgán upozorňovala na skutečnost, že když se dostala na veřejnost informace o původu otce jejího nezl. syna, vnikli do jejich domu v zemi původu uniformovaní muži, rozbili interiér bytu, zbili její matku a cíleně se na žalobkyni vyptávali. Její matka o pár dnů později zemřela. Žalobkyni proto nezbylo než z důvodu obavy o bezpečnost svou a svého nezl. syna, zemi původu opustit. Postup správního orgánu v daném případě považuje za nezákonný, protože si za tímto účelem neopatřil žádné informace a uvedenou skutečnost hodnotil jako nepravdivou, nevyvrátil ji žádnými důkazy, ani nezpochybnil. Má za to, že jí sdělené informace správní orgán bagatelizuje a nepřikládá jim žádnou váhu, dále namítá, že žalovaným učiněné závěry nemají oporu ve spisovém materiálu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí shledává v tom, že se správní orgán nevyjádřil ani si neobstaral jedinou zprávu či jiný důkaz k problému, na kterém je založena jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to, že otec jejího nezl. syna je Ázerbájdžanec. Správní orgán staví své negativní rozhodnutí na dvou zprávách, z jeho odůvodnění však není patrné, jaké relevantní skutečnosti směrem k jejímu problému z nich vyplývají a také, zda jsou v zemi jejího původu dodržována lidská práva či naopak porušována a není z nich učiněn žádný relevantní závěr směrem k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochraně. Setrvala na zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Nesouhlasí se žalobní námitkou, že v řízení nepostupoval tak, aby byl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Jako podklad k rozhodnutí využil žalovaný kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru, též informace o zemi původu (odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí), se kterými byla žalobkyně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 9. 10. 2013 seznámena a nenavrhovala doplnění. Pouze se vyjádřila ke svému problému. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jmenovitě na rozsudek 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, který konstatuje, že *správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha*

soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s.ř.s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem. Je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které je provázeno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu.

K neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení zmiňovala obavu o svůj život a svého nezletilého syna ze strany uniformovaných osob a také proto, že má dítě s Ázerbájdžánцем. Dle žalovaného žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť během správního řízení neuvedli skutečnosti svědčící o tom, že by mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nesplňují ani důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a rovněž nebylo zjištěno, že by jim měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b téhož zákona. Žalobní námitky tak považuje za neopodstatněné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez jednání za souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně podala dne 12.8.2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svým a svého nezl. syna, v níž uvedla, že má arménskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného náboženského vyznání, svobodná, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Vlast opustila spolu s nezletilým synem dne 30.7.2012. Do České republiky (dále jen „ČR“) přicestovali ilegálně v prostoru nákladního vozu dne 15.8.2012. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala z důvodu obav o život svůj a svého syna, neboť otec jejího syna je Ázerbájdžánec. Žalobkyně tuto skutečnost dlouho tajila. Dne 7.3.2012 k nim domů přišli uniformovaní, ozbrojení muži, kteří rozbili zařízení bytu, zbili její matku a chtěli po ní informace o žalobkyni, místě narození jejího syna a jeho otce. Žalobkyně této události nebyla přítomna, dozvěděla se o ní od svého syna (nebyl konfliktu rovněž přítomen), který za ní přiběhl do zaměstnání a informoval jí o tom. Matka žalobkyně po třech dnech od zmíněné události zemřela. Proto se žalobkyně rozhodla spolu se svým synem vlast opustit. Proдала šperky, aby měli peníze na cestu. Do odjezdu ze země původu pobývali u známého v Jerevanu. Jiné problémy ve vlasti neměla, vyloučila problémy se státními orgány. ČR je pro ni cílovou zemí, chtěla by zde v klidu žít.

Při pohovoru konaném dne 21.8.2012 žalobkyně ke svému životu ve vlasti uvedla, že v roce 1997 odjela spolu se svou matkou k její známé na Ukrajinu. Pracovala tam v obchodě, jehož majitelem byl Ázerbájdžánec. Scházela se s ním a

v roce 2000 se jim narodil syn A. Jejich vztah se začal časem zhoršovat, bil ji, vyhrožoval, že jí sebere syna. V srpnu 2005 spolu se synem a matkou utekla ze společné domácnosti a odjeli do Arménie. Žili normálně a bez potíží, až do dne 7.3.2012. Zopakovala výše uvedený incident. Domnívá se, že ji lidé považují za zrádkyni, protože synův otec je Ázerbájdžánec. Dále vypověděla, že nikdy neměla v minulosti problémy se státními orgány. O vnitřním přesídlení v rámci Arménie neuvažovala, musela by pořád utíkat a chce žít v klidu. Na státní orgány své vlasti se žádostí o pomoc se neobrátila, měla strach, že by ji i syna mohli zabít, tak jako její matku. Potvrdila, že ona ani její nezletilý syn neměli kvůli jeho původu ve vlasti žádné potíže až do března 2012. Syn bez jakýchkoliv problémů navštěvoval od roku 2006 základní školu a neměl ani jiné potíže. Ona ani její syn po dobu jejich pobytu v Arménii nebyli v kontaktu s otcem nezletilého. Na základě incidentu s uniformovanými osobami, se rozhodla svoji vlast spolu s nezletilým synem opustit. Uvedla, že ke smrti její matky došlo tři dny po jejím zbití uniformovanými osobami. Neví, kdy měla její matka pohřeb, ani kdo ji pohřbil. Za další důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla přání normálně žít.

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii ze dne 19.4.2013, informaci agentury Freedom House z ledna 2013, informaci MZV ČR č.j. 10829/2013-LPTP, informace z infobanky ČTK – „země světa, Arménie“. Uvedené informace jsou součástí správního spisu. Žalobkyně k uvedeným podkladům nevznesla žádné výhrady a ni návrhy na jejich doplnění, zopakovala, že z Arménie utekla proto, že má dítě s Ázerbájdžánцем a v Arménii je nenávidí. Pokud by tam zůstala, zabili by ji i syna, stejně jako její matku.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé

bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebylo rovněž prokázáno, že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Stejný závěr platí i pro jejího nezletilého syna. Žalobkyně za důvod opuštění vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla skutečnost, že otec jejího nezletilého syna je Ázerbájdžánec. V žalobě pak uvedla, že v případě návratu se obává pronásledování ze strany vojáků z důvodu jejího smíšeného manželství s občanem Ázerbájdžánem, s nímž má nezletilého syna A.. Dále vytyká žalovanému, že se důkladně nezabýval postavením smíšených manželství v Arménii. Tuto námitku soud považuje za nedůvodnou a zkreslenou, neboť žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu vypověděla, že je svobodná a s otcem nezletilého syna nežije ve společné domácnosti od roku 2005. Nikdy s ním nežila ve společné domácnosti na území Arménie (zde žalobkyni ani jejího nezletilého syna nikdy nenavštívil), kde se nedůvodně obává potíží z titulu neexistujícího smíšeného manželství s občanem Ázerbájdžánem. Z jejich výpovědí dále vyplynulo, že až do března 2012 neměli ona ani její syn kvůli jeho původu žádné potíže. Lze uzavřít, že její obava v tomto směru je vykonstruovaná a nemá reálný podklad. Žalobkyně vyloučila jakékoliv jiné problémy, neměla žádné potíže se státními orgány své vlasti. Popsala ojedinělý incident uniformovaných mužů s její matkou, k němuž mělo dojít dne 7.3.2012, kterému však nebyla přítomna. O události ji zprostředkovaně informoval její syn, který uvedenému incidentu rovněž nebyl přítomen. Následně se žalobkyně rozhodla pro odjezd z vlasti. Neučinila žádné kroky k objasnění celé záležitosti, neobrátila se s žádostí o pomoc na příslušné orgány své vlasti. Nemůže tedy prokazatelně tvrdit, že uvedení muži v uniformách byli příslušníci státních arménských orgánů, a pokud se jednalo o soukromé osoby, s nimiž se nedostala do žádného přímého osobního kontaktu, chybí jejich bližší identifikace. Žalobkyně ani nikdy netvrdila, že by jí uvedené osoby jakkoli vyhrožovali. Tím, že se žalobkyně ani nepokusila vyhledat pomoc a vyšetření dané události kompetentními orgány Arménie, nemůže úspěšně tvrdit, že by jí taková pomoc byla odmítnuta. Teprve selhání či odmítnutí pomoci v zemi původu lze považovat za jeden z relevantních faktorů při posuzování důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu dle výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Dle výše citované informace MZ USA působí v Arménii jak domácí tak mezinárodní organizace, které se zabývají ochranou lidských práv a žalobkyně se na ně mohla zcela jistě obrátit. Žalobkyně rovněž mohla ke své ochraně využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Arménie, což také neučinila. Pokud se žalobkyně žádostí o mezinárodní ochranu domáhá touhy po

normálním životě, je soud nucen zdůraznit, že taková pohnutka nespadá pod přísný a taxativní výčet důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, byť čistě z lidského hlediska, lze takovou pohnutku pochopit. V projednávané věci lze odkázat na právní větu, v níž se uvádí: *„Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postižujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by se na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.“* (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.10.2005, č.j. 60 Az 50/2005). Se závěry a odůvodněním žalovaného, že žalobkyně a její nezl. syn nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud má za to, že

žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které soud považuje pro posouzení případu žalobkyně za dostatečné, když žalobkyně poté, co se s nimi dne 9.10.2013 seznámila, nevznesla žádné výhrady ani nenavrhla jejich doplnění. Žalobní námitku v tomto směru soud považuje za nedůvodnou, když na několika místech odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkazuje na konkrétní podkladové zprávy. Žalobkyně pro případ návratu vyslovila strach o život

svůj a svého nezletilého syna proto, že jeho otec je ázerbájdžánské národnosti. Jak je uvedeno výše, soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně dospěl k závěru, že žalobkyně ani její nezletilý syn neměli od roku 2005, kdy se z Ukrajiny vrátili do Arménie, z uvedeného důvodu žádné potíže. Soud tak ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně neuvedla žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případný návrat. Žalovaný na stranách 6-7 napadeného rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil, proč žalobkyni a jejímu nezl. synovi nelze udělit doplňkovou ochranu, s jeho závěry se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 16. července 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně